

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **E. B.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 5. 2005, č. j. 60 Az 20/2005 – 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 1. 2005, č. j. OAM-20/VL-07-HA14-2005, byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí žalobce k výzvě soudu nedoplnil, proto v souladu s ustanovením § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 17. 5. 2005, č. j. 60 Az 20/2005 – 23, odmítl řízení o žalobě, a rozhodl dále, že žádný z účastníků ani Česká republika nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Namítal, že krajský soud posoudil uvedenou kauzu v rozporu s platným právním řádem, a shledal vážná pochybení všech orgánů rozhodujících v řízení o udělení azylu a v projednání věci u krajského soudu, kdy uvedený soud projednal předmětnou věc v rozporu se zákonem o azylu. Tvrdil, že má reálnou obavu z nuceného opuštění České republiky a v Mongolsku mu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Stěžovatel požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů a navrhl, aby bylo usnesení krajského soudu zrušeno a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 12. 10. 2005, č. j. 60 Az 20/2005 – 44, neustanovil stěžovateli zástupce z řad advokátů, neboť tento k výzvě soudu neosvědčil své majetkové poměry. Krajský soud zároveň stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doložil do spisu plnou moc udělenou advokátu, který jej bude zastupovat v řízení o kasační stížnosti a doplnil kasační stížnost o rozsah a důvody napadení usnesení krajského soudu. Současně stěžovatele poučil o tom, že nebude-li kasační stížnost v uvedené lhůtě doplněna ve smyslu této výzvy, bude řízení o takovém podání odmítnuto.

Z obsahu spisu plyne, že usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 10. 2005, č. j. 60 Az 20/2005 – 44, bylo – spolu s jeho úředním překladem do mongolštiny – stěžovateli uloženo na poště dne 25. 11. 2005 poté, co stěžovatel nebyl zastížen poštovní doručovatelkou v místě pobytu označeném v kasační stížnosti (P. 9, P. 569). Stěžovateli bylo uloženo zaslání oznámení, přesto si ji v úložní době nevyzvedl, a zásilka byla vrácena zpět krajskému soudu jako nevyzvednutá.

Podle ustanovení § 42 odst. 5 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení. Podle ustanovení § 46 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen o. s. ř.), nebyla-li fyzická osoba zastížena na adrese uvedené v odstavci 1 a písemnost jí nebyla doručena ani na jiném místě, doručující orgán písemnost, která jí má být doručena do vlastních rukou, uloží. Podle ustanovení § 46 odst. 1 o. s. ř. písemnost určenou fyzické osobě soud předá doručujícímu orgánu k doručení na adresu jejího bytu, jejího místa podnikání, jejího pracoviště nebo místa, kde se zdržuje. Jestliže o to fyzická osoba požádá, soud předá písemnost k doručení na adresu jiného místa v České republice, kterou mu sdělila; to neplatí, nemůže-li jí být písemnost v označeném místě doručena způsobem předepsaným tímto zákonem.

Podle ustanovení § 50c odst. 4 o. s. ř. nebude-li uložena písemnost vyzvednuta do 3 dnů nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl; to neplatí, je-li náhradní doručení písemnosti vyloučeno (§ 50d odst. 1) nebo bylo-li uložení písemnosti neúčinné.

Z výše uvedeného plyne, usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 10. 2005, č. j. 60 Az 20/2005 – 44, bylo stěžovateli doručeno dne 28. 11. 2005, tedy poslední den lhůty, stanovené k uložení zásilky stěžovatele na poště.

Protože stěžovatel na výzvu soudu ve lhůtě soudem stanovené nereagoval, Krajský soud v Ostravě dne 3. 2. 2006 předložil spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil povinnost předepsanou ustanovením § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, pokud stěžovatel nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštního zákona vyžadováno pro výkon advokacie. Stěžovatel právnické vzdělání nemá, na výzvu soudu však nepředložil plnou moc udělenou advokátovi pro zastupování v tomto řízení, přestože byl řádně poučen o možnosti odmítnutí kasační stížnosti.

Podaná kasační stížnost nadto nesplňuje náležitosti předepsané ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s., když z jejího textu není seznatelné, v čem stěžovatel spatřuje nesprávnost napadeného usnesení krajského soudu, resp. jaká konkrétní pochybení krajskému soudu vytýká. Stěžovatel totiž pouze obecně uvádí kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s., aniž by je jakkoliv konkretizoval nebo přihlédl ke skutečnosti, že napadeným rozhodnutím je usnesení o odmítnutí žaloby.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu ... (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005).

Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že není přípustné, aby za stěžovatele domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měl pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu uplatní-li stěžovatel kasační důvody spočívající v citaci § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., které blíže nekonkretizuje, nelze vyjít z toho, že je uplatněn důvod uvedený v § 103 odst. 1 s. ř. s. ... (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2004, č. j. 6 Ads 21/2003 – 43).

Podanou kasační stížnost proto považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem k ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byl současně poučen o následcích nerespektování takového požadavku. Vytýkané vady však ve stanovené lhůtě neodstranil.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a pokud stěžovatel není zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a tyto vady k výzvě soudu nebyly odstraněny, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 6/2003).

Absence důvodů kasační stížnosti a nedostatek zastoupení stěžovatele brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a ustanovení § 120 s. ř. s. odmítl.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud již nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2006

JUDr. Marie Turková

č. j. 4 Azs 31/2006 - 66

předsedkyně senátu